

Arrest

nr. 320 577 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 bus 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren de Wit-Russische nationaliteit te hebben en internationale bescherming genieten in Polen, dienen beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 21 september 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levens-omstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaar-wegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Polen blijkt dat vluchtelingen een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is en dat personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die twee jaar geldig is. Beiden kunnen verlengd worden, echter dient dit in persoon in Warschau te gebeuren en is het hernieuwen van deze verblijfsvergunning betalend. Dit kan tijdrovend en duur zijn en kan voor vertragingen zorgen bij het bekomen van een hernieuwing. Vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de arbeidsmarkt als Poolse burgers. De toegang tot werk is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Beide groepen krijgen in de praktijk met obstakels te maken om werk te vinden, waaronder discriminatie, maar vooral kennis van de taal en erkenning van hun reeds gevolgde onderwijs en kwalificaties. Voor de toegang tot huisvesting zijn personen die internationale bescherming genieten in principe onderworpen aan dezelfde voorwaarden als die gelden voor Poolse burgers. Toegang tot sociale huisvesting is vaak een probleem voor personen met internationale bescherming. Personen die internationale bescherming genieten, hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de sociale bijstand als de Poolse onderdanen. Er is geen verschil in behandeling tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Hieruit blijkt dat de situatie van personen met subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingen niet altijd rooskleurig is en dat zij kunnen geconfronteerd worden met moeilijke socio-economische omstandigheden als statushouder in Polen (AIDA, Country Report Poland, Update 2022, p. 122 -145). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekers hun verzoeken te beoordelen, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Polen werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als

begunstigden van internationale bescherming in Polen wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van hun beschermingsverzoeken.

Verzoekers kunnen zich niet vinden in de motivering van de commissaris-generaal waar deze stelt dat zij zich niet geïnformeerd hebben welke mogelijkheden van sociale bijstand en huisvesting er nog waren naar aanleiding van de gewijzigde situatie van verzoekster. Verzoekers menen dat zij zich net wel zijn gaan informeren en stellen dat verzoeker omwille van zijn arbeidsongeschiktheid een vervangings-inkomen aanvraag bij de sociale zekerheid, hetgeen geweigerd werd in mei 2021. Hierop werd een herziening gevraagd op basis van buitengewone omstandigheden, die opnieuw geweigerd werd in februari 2022. Waar verzoekers opnieuw wijzen op de pogingen die verzoeker heeft gesteld, onderstreepte de commissaris-generaal terdege net dat zij, nadat ook verzoekster niet in de mogelijkheid was om te werken, zich niet meer zouden hebben geïnformeerd aangaande de mogelijkheden voor de periode na haar revalidatie. Verzoekster verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij “nergens naartoe gegaan was voor een aanvraag” nadat haar echtgenoot al uit Polen was vertrokken (CGVS verzoekster, p.5). Ook verzoeker verklaart dat zijn echtgenote voor haar vertrek uit Polen in de mogelijkheid verkeerde om een nieuwe aanvraag in te dienen nadat de periode van haar uitkering afloopt, en dat ze “ze beslist dan of ze dat doet of niet, of ze komt naar hier” (CGVS verzoeker, p.8). Door louter te herhalen welke stappen zij wel ondernomen hebben in Polen, kunnen verzoekers geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen. Ook stelden verzoekers dat zij geen recht hadden op een sociale woning omdat hun woonplaats te groot was én mevrouw nog voldoende inkomen had. Verzoekers tonen niet aan dat zij, nadat verzoekster zonder inkomen viel, geen recht hadden op een sociale woning, temeer ze zelf aangeven dat hun woning net te groot was om binnen de categorie van sociale woning te vallen. Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij de middelen die het recht en hun status in Polen hiertoe bieden terdege te gebruiken, hebben uitgeput.

Waar verzoekers nog aanhalen dat de uitkering waar ze recht op hadden in de periode voor hun vertrek uit Polen slechts een klein bedrag uitmaakt, merkt de Raad het volgende op. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Polen in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hierbij merkt de commissaris-generaal terdege op dat de vaststelling dat er in hoofde van verzoekers mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van hun ernstige fysieke gezondheidsproblemen, hieraan géén afbreuk doet, aangezien zij niet aantonen dat deze bijzondere kwetsbaarheid het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat jullie zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Verzoekers herhalen dat verzoeker arbeidsongeschikt is en dat verzoekster na haar medische behandeling geen zware fysieke arbeid meer kan verrichten. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er ten gevolge hiervan sprake is van een aandoening die belangrijke gevolgen voor hun zelfstandig functioneren met zich meebrengt. In deze stand van zaken kan voorts niet blijken dat zij in Polen geen toegang hadden of zullen hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Temeer beide verzoekers in het verleden wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg in Polen. Dat verzoekster de taal niet spreekt en zij hierdoor geen werk zou vinden nu zij geen zware fysieke arbeid meer mag verrichten, betreft een louter hypothetische bewering. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Polen, waar zij gelet op voorgaande, in gebreke blijven.

In zoverre verzoekers moeilijkheden zouden kunnen ondervinden inzake de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Polen, kan verder niet blijken dat zij de zelfredzaamheid zouden ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Verzoekers tonen tijdens hun verblijf in Polen aan in staat te zijn om zelfstandig te functioneren. Zo werkte verzoekster tot voor haar medische behandeling en waren zij in de mogelijkheid

een woonplaats te vinden (CGVS verzoeker, p.5 en 6; CGVS verzoekster, p. 4-5 en 7). Ook zochten zij hulp van mensenrechtenorganisaties wanneer verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissing dat hij geen recht had op een arbeidsongeschiktheidsuitkering (CGVS verzoeker, p.5, 6 en 7). Bovendien hebben zij sociaal netwerk in Polen, aangezien verzoeksters dochter daar met haar gezin woont (CGVS verzoeker, p.8; CGVS verzoekster, p.5). Tot slot was verzoeker in staat om eerst alleen naar België te reizen, waarna verzoekster hem achterna kwam (CGVS verzoeker, p.8; CGVS verzoekster, p.2 en 6).

5. Aldus kan er worden aangenomen dat de grondrechten van verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Polen worden geëerbiedigd, dat zij bij machte zijn om hun rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen, bij eventuele problemen dienaangaande en op hun verzoeken, een effectieve en gelijk-waardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Polen zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekers verhinderen. Het lijkt erop dat hun verzoeken om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard.

6. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 november 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1833 legt de eed af en tolkt Russisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers menen dat in deze beschikking hun gebrek aan zelfredzaamheid onvoldoende in rekening is gebracht. Verzoeker heeft in Polen wel gewerkt, maar niet voldoende om aanspraak te kunnen maken op uitkeringen. Verzoekster heeft borstkanker gehad en is daardoor actueel werkonbekwaam. Om aanspraak te kunnen maken op uitkeringen hebben zij in Polen mensenrechtenorganisaties gecontacteerd, maar de Raad leidt hieruit in zijn beschikking ten onrechte af dat zij geen nood aan bescherming aannemelijk maken. In Polen hebben zij al hun rechten en mogelijkheden uitgeput. Evenwel hebben zij er niet gewacht totdat zij op straat zouden zijn beland alvorens naar België te komen. Verzoekers wijzen op hun voortschrijdende leeftijd en op het gegeven dat hun gezondheidstoestand erop achteruit gaat. Verder bevraagd door de voorzitter stellen verzoekers dat werken voor hen in Polen onmogelijk is. Zij hebben er bescherming verkregen in 2018, maar verzoeker heeft er in 2020 een hartoperatie ondergaan. Verzoekster werkte toen en kon voorzien in een inkomen dat net volstond om te overleven. Inmiddels heeft verzoeker de “status van gehandicapte” en heeft hij onvoldoende werkervaring opgebouwd om aanspraak te kunnen maken op sociale steun. Het gegeven dat verzoekster borstkanker heeft gekregen, maakt dat ook zij niet

meer kan werken. In Polen zouden zij onvermijdelijk op straat zijn beland, wat hen heeft genoodzaakt om dit land te verlaten, en bij terugkeer zal dit niet anders zijn.”

6.1. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 23 juli 2024.

6.2. Het doel van de vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekers blijven hiertoe echter in gebreke. Zij ondernemen geen ernstige poging om de inhoud van de beschikking van concrete en dienstige repliek te voorzien. Hun betoog is dan ook niet van aard een ander licht te werpen op de eerder in de beschikking gedane beoordeling inzake hun situatie als begunstigen van internationale bescherming in Polen.

6.3. Wat betreft de twee aanvullende nota's die verzoekers op 4 en 5 november 2024 neerleggen om hun gezondheidstoestand verder te staven, benadrukt de Raad vooreerst dat hun gezondheids-problemen niet worden betwist, noch dat verzoeker arbeidsongeschikt is.

De aanvullende nota van 4 november 2024 bevat de vertalingen van de Poolse documenten die zij bij het CGVS reeds hebben neergelegd en betreffen zonder verdere duiding dan ook geen nieuwe elementen. In de aanvullende nota geven verzoekers immers zelf aan dat ze louter *“ter volledigheid”* deze vertalingen neerleggen.

De aanvullende nota van 5 november 2024 bevat een Belgisch medisch attest van 3 september 2024, opgesteld door een neurochirurgisch specialist waarin wordt gesteld dat verzoekster klaagt over paresthesie, gevoelloosheid en pijn in haar handen. Zij klaagt ook over krampen, vooral 's nachts, van de onderste ledematen. De arts concludeert dat verzoekster omwille van haar voorgeschiedenis verder moet worden onderzocht. Dit medisch attest bevat op zich geen diagnose, maar enkel een beschrijving van het klinisch onderzoek en de resultaten hiervan, zonder dat dus hieraan een diagnose wordt verbonden. Dat verzoekster *“nog steeds met haar gezondheid sukkel”* wordt op zich niet betwist, maar uit dit medisch attest kan niet blijken dat verzoekster *“niet in staat is om te werken”*. Alleszins wordt verzoekster hier niet volledig of gedeeltelijk arbeidsongeschikt verklaard.

Het betoog van verzoekers wijzigt verder niets aan het gegeven dat uit hun verklaringen bij het CGVS blijkt dat ze wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg en tot bepaalde sociale voorzieningen tijdens hun verblijf in Polen.

In de bestreden beslissingen en de beschikking werd reeds gewezen op de mogelijkheden die verzoekers al dan niet hebben uitgeput voor hun vertrek uit het land.

Zo blijkt uit verzoekers' verklaringen dat verzoeker geen recht had op een arbeidsongeschiktheids-uitkering omdat hij er nooit officieel heeft gewerkt en evenmin recht had op een sociale uitkering, maar dit omdat verzoekster, zijn echtgenote, toen wel werkte. Tevens blijkt dat verzoekers niet in aanmerking kwamen voor sociale huisvesting net omdat verzoekster nog werkte en hun inkomen bijgevolg te hoog was.

Toen verzoekster op haar beurt ziek werd, had zij geen recht op ziekteverzekering omdat haar werkgever onvoldoende had betaald voor de sociale bijdrage, maar zij ontving wel een sociale bijdrage gedurende haar revalidatie.

In de bestreden beslissingen wordt terdege gesteld: *“Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.”* Verzoekers brengen geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Er zijn evenmin concrete indicaties dat verzoekers bij terugkeer naar Polen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

Zoals hierboven gesteld, blijkt in deze stand van zaken niet op overtuigende wijze dat verzoekster geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is. Dat zij niet meer hetzelfde werk kan doen, betekent niet dat verzoekster heden niet meer kan werken. Dat verzoekster de Poolse taal niet spreekt en moeilijk aangepast werk zou kunnen vinden, is niet meer dan een loutere bewering. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom ze de Poolse taal niet zou kunnen leren, noch maakt zij aannemelijk dat zij louter om deze reden geen aangepast werk zou kunnen vinden. Dat verzoekers geen huurgeld meer zullen kunnen betalen en geen woning meer zullen hebben, kan bijgevolg niet zonder meer worden aangenomen.

Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij zich naar aanleiding van de gewijzigde situatie, met name de ziekte van verzoekster en de periode na haar revalidatie, niet opnieuw bij enige officiële dienst of instantie hebben geïnformeerd naar mogelijkheden op het vlak van sociale bijstand of huisvesting die er voor hen nog voorhanden zouden kunnen zijn. Dat verzoeker omwille van zijn arbeidsongeschiktheid een

vervangingsinkomen aanvraag bij de sociale zekerheid, hetgeen werd geweigerd in mei 2021, dat hierop een herziening werd gevraagd op basis van buitengewone omstandigheden, die opnieuw werd geweigerd in februari 2022, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekster verklaarde bij het CGVS immers dat zij *“nergens naartoe gegaan was voor een aanvraag”* nadat haar echtgenoot al uit Polen was vertrokken (NPO verzoekster, p. 5). Ook verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote voor haar vertrek uit Polen in de mogelijkheid verkeerde om een nieuwe aanvraag in te dienen nadat de periode van haar uitkering afliep, en dat *“ze beslist dan of ze dat doet of niet, of ze komt naar hier”* (NPO verzoeker, p. 8). Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij, indien verzoekster volledig of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn, geen recht zouden hebben op een sociale woning en/of sociale bijstand. Gelet op wat voorafgaat, tonen zij aldus niet aan dat zij de middelen die het recht en hun status in Polen hiertoe bieden terdege te hebben uitgeput. Door louter te herhalen dat verzoekster actueel werkonbekwaam is en te bekrachtigen dat zij wel al hun rechten en mogelijkheden hebben uitgeput in Polen, zonder dit te verduidelijken of te concretiseren, gaan verzoekers voorbij aan bovenstaande vaststellingen en kunnen zij aldus niet overtuigen.

Verzoekers stellen ter terechtzitting dat hun gebrek aan zelfredzaamheid onvoldoende in rekening is gebracht in de beschikking. Zij wijzen op hun voortschrijdende leeftijd en stellen dat hun gezondheids-toestand erop achteruit gaat.

Hiermee gaan zij evenwel voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen en de vaststellingen in de voornoemde beschikking waaruit blijkt dat in zoverre in hoofde van verzoekers omwille van hun ernstige fysieke gezondheidsproblemen sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid, er niet blijkt dat deze bijzondere kwetsbaarheid het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten als statushouders in Polen uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. In zoverre verzoekers omwille van hun gezondheidsproblemen moeilijkheden zouden kunnen ondervinden inzake de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Polen, kan er niet blijken dat zij de zelfredzaamheid zouden ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Verzoekers hebben immers tijdens hun verblijf aangetoond in staat te zijn om zelfstandig te functioneren. Zo werkte verzoekster tot voor haar medische behandeling en waren zij in de mogelijkheid een woonplaats te vinden (NPO verzoeker, p. 5 en 6; NPO verzoekster, p. 4-5 en 7). Verzoekers wisten hun weg te vinden bij verschillende instanties in verband met aanvragen voor bepaalde uitkeringen en een sociale woning (NPO verzoeker, p. 6-7; NPO verzoekster, p. 5-7). Ook zochten zij hulp van mensenrechtenorganisaties wanneer verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissing dat hij geen recht had op een arbeidsongeschiktheidsuitkering (NPO verzoeker, p.5, 6 en 7). Bovendien hebben zij een sociaal netwerk in Polen, aangezien verzoeksters dochter daar met haar gezin woont (NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster, p. 5). Tot slot was verzoeker in staat om eerst alleen naar België te reizen, waarna verzoekster hem achterna kwam (NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster, p. 2 en 6). Verzoekers brengen geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die deze bevindingen in een ander daglicht kunnen plaatsen, verklaren of weerleggen. Er kan niet blijken dat verzoekers heden over minder zelfredzaamheid beschikken dan tijd van hun verblijf in Polen. Verzoekers zijn respectievelijk 61 en 49 jaar oud, hetgeen niet kan worden beschouwd als een vergевorderde leeftijd. Gelet op de aanwezigheid van familie in Polen, kan verder ook worden aangenomen dat verzoekers over een familiaal/sociaal netwerk beschikken om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na hun terugkeer naar Polen eventueel kunnen worden geconfronteerd.

De Raad herinnert eraan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

In casu tonen verzoekers niet aan dat zij in Polen anders worden behandeld dan de Poolse onderdanen. Verzoekers tonen niet aan dat zij als begunstigden van internationale bescherming in Polen niet onder dezelfde voorwaarden als de Poolse onderdanen toegang hebben tot o.a. gezondheidszorg, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, ... laat staan dat zij in Polen buiten hun eigen wil en persoonlijke keuzes om

in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden of bij terugkeer dreigen terecht te komen. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Polen, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-19/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof).

Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekers bij een terugkeer naar Polen zouden belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In de bestreden beslissingen wordt er terecht op gewezen dat “[d]e vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.”

Het komt verzoekers dan ook toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Polen. Gelet op wat voorafgaat, blijven zij op dit punt evenwel in gebreke.

6.4. Aldus brengen verzoekers wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek henzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die hen reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

Na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, wordt derhalve niet in concreto aannemelijk gemaakt dat verzoekers zich niet langer zouden kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen reeds werd toegekend in Polen of dat de bescherming die hen daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor zij zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Ook al kan worden aangenomen dat hun situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden, blijkt in casu niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, dat de situatie van verzoekers in Polen kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zullen terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat zij niet naar Polen zouden kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kunnen stellen onder de internationale bescherming die hen aldaar werd verleend. In tegenstelling tot wat verzoekers menen, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Polen en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

7. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoekers als begunstigten van internationale bescherming in Polen zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekers verhinderen.

8. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 23 juli 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Polen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO